

In uw voordeel ongewijzigd

Woutrina wil haar borg uit Bruinisse, de
pont vaart door en de huur loopt door.

Inhoudsopgave

1. De diepvries gaat als eerste
2. Een koopbrief boven de nestkast
3. De fanfare speelt twee nummers
4. Het loket betaalt niets uit
5. Manden die leeg terugkomen
6. Twee boekhoudingen, één tafel
7. Vier dagen Spaans weer
8. Tachtig stuks, Wuustwezel
9. L. Padmos, Oud-Vossemeer
10. Veertien maart, op papier
11. Wat een jongen kost
12. Een mand onder de toonbank

Hoofdstuk 1- De diepvries gaat als eerste

De diepvrieskist stond schuin in het deurgat en kwam niet verder.

"Op zijn kant," zei de jongste van de twee uit Zierikzee. Hij had een verhuisdeken over zijn schouder gehangen en zijn knieën stonden naar binnen.

"Niet op zijn kant." Geleyn stond buiten met zijn voet tussen de deur en de post. "Er zit olie in die motor. Die loopt eruit en dan hebt u een kast gekocht in plaats van een kist."

De oudste liet zijn hoek zakken op de drempel, keek naar het deurgat en daarna naar de hoek bij de toonbank, en daarna weer naar het deurgat. "Hoe is hij er dan in gekomen?"

"Hij is er niet in gekomen." Woutrina scheurde achter de toonbank de PZC in stroken en legde de stroken op een stapel. "De kantine is om hem heen gezet. In vijfenzeventig stond hij hier op het zand, en de wanden zijn er later bij gekomen."

De twee keken naar elkaar over de kist heen.

"Dan moet de post eraf," zei Geleyn.

"Van wie is die post?"

"Van Rijkswaterstaat."

"Dan moet er iemand van Rijkswaterstaat bij zijn."

"Rijkswaterstaat komt donderdag," zei Woutrina. "Om elf uur. Als u tot donderdag wilt wachten mag u binnen staan, maar koffie is er niet meer."

Lieven stond op een omgekeerd kratje bij de zijwand met een schroevendraaier tegen de bovenste schroef van de

prijslijst. Drie schroefjes had hij al in zijn mond, met de koppen naar buiten.

"Lieven. De koevoet, uit de bak onder de stuurstoel.

Onder de dweil."

"Mmhm," zei Lieven. Hij stapte van het kratje, draaide langs de kist en liep met de schroevendraaier nog in zijn hand de dam op, en zijn kaken bleven de hele weg stijf. Woutrina zette twee bierkratten op de toonbank en legde een strook krant op de bodem. Toen begon ze de kopjes van het schap te halen, twee in elke hand aan het oor, en ze zette ze in rijen van vijf. "Vijfenveertig, zes, zeven, acht, negen, vijftig."

"We kwamen hier altijd langs als we naar de veiling gingen," zei de oudste. Hij stak zijn handen onder zijn oksels. "Met de vrachtwagen. Mijn vader nog."

"Zevenenvijftig, acht, negen, zestig."

"En nou is het klaar."

"Ja," zei Woutrina, en ze schoof de tweede rij aan.

Lieven kwam terug met de koevoet. Geleyn zette de bek achter de post, laag, en zei dat hij zijn hand aan de andere kant moest houden, niet eronder. De post kwam in drie keer mee: eerst een kraak, dan een geluid als van een spijker die uit een plank gaat, en dan het rubber van de drempel dat in één sliert meekwam en op de vloer bleef liggen.

"Nou kunt u er een pont door," zei Geleyn.

De kist ging over de drempel met de bodem over het beton, een streep lang geluid, en toen stond hij buiten in de kou. De twee zetten hem op de planken tegen de laadbak van de bus en duwden hem met hun schouders naar boven. De jongste gooide de deken erover en ging op de bumper zitten om zijn veter te doen.

Er klopte iemand op de ruit. Een chauffeur met een pet op, die met zijn duim naar binnen wees.

"Gesloten," zei Woutrina door het glas.

"Staat er nog?"

Ze haalde een kopje uit het krat, hield het schuin onder de pot en kreeg er een half uit, tapte de rest er met de kraan koud bij en gaf het hem over de toonbank.

"Vijfenzeventig cent, en het kopje komt terug."

Hij dronk het staand, met zijn rug naar de deuropening waar geen deurpost meer zat. Toen hij het kopje op de toonbank zette haalde Woutrina de stift uit haar schortzak, streepte het getal op het karton door en schreef het eronder opnieuw: 140 kopjes. Ze zette haar letters er klein achter.

"Honderdveertig," zei ze. "Elf jaar en één gebroken."

De chauffeur zei dat hij het niet geloofde en liep naar zijn wagen.

In de uitgezette diepvries had nog één zak patat gelegen, voorgebakken, al week in het midden. Woutrina nam hem onder haar arm mee naar de steiger en sneed de hoek open met een mesje van de toonbank. De meeuwen stonden er al voordat ze de zak kantelde. De staafjes kletterden over de planken en kwamen tussen de kieren terecht, en de meeuwen gingen erop staan en sloegen elkaar met hun vleugels van de hoop af.

"Die vreten niet alles," zei Lieven. Hij had de vier schroefjes nu in zijn broekzak en de prijslijst onder zijn arm, met de letters naar zijn jas toe.

"Dan vreet het Zijpe de rest."

Ze deed de luiken dicht van de buitenkant, eerst het rechter en toen het linker, en zette de haken erop zonder ernaast te kijken. Achter haar reed de bus de dam af met

de kist onder de deken, en hij ging langzaam over de drempel bij de slagboom omdat hij achter zwaar lag. Op de dam stond de wind recht van het water. Woutrina had de kassalade uit de kassa gehaald en onder haar arm, met de stift er dwars in, en haar haar ging over haar gezicht en bleef aan haar mond hangen. Ze haalde het niet weg. Haar ogen liepen over en ze liet ze lopen en keek over het Zijpe naar de kant van Bruinisse, waar de kranen op het werkeiland stonden met hun giek allemaal dezelfde kant uit.

Lieven stond bij de steiger de lege zak op te rollen tot een pakje.

Geleyn kwam van achter haar langs en legde zijn hand op de rand van de kassalade. Hij hield hem daar, en toen nam hij de lade met twee handen van haar over en droeg hem naar de Kadett, trok met zijn elleboog het achterportier open en zette hem op de bank. In de vakjes schoof het kleingeld naar de voorkant en bleef daar liggen.

"Tachtig," zei Josias. "Half april. En met je eigen manden, want die van mij blijven hier."

Hij had de hoorn tussen zijn schouder en zijn oor geklemd en de pen al in zijn hand voordat Van Gansen antwoordde. Aan de andere kant werd iets uitgelegd met veel g's erin.

"Oude en jonge door elkaar. Nee, dat zeg ik niet. Ik zeg: tachtig stuks, en je kijkt ze niet uit."

Hij liet de pen op het schoolschrift zakken zonder te schrijven. Op de rechterbladzij stond bovenaan in zijn eigen hand, met de datum van de week ervoor: Padmos, 90, f 3000 vooruit.

"Vijftien het stuk over de hele partij. Ja. Als je ze gaat uitzoeken wordt het twintig en dan tel ik ze zelf."

Er werd gelachen in Wuustwezel. Josias lachte mee tot het klaar was en keek daarbij naar de weegschaal in de donkere loods achter de glazen deur.

"Half april. Ik bel je als het hok vrijkomt."

Hij legde de hoorn op de haak, schoof het schrift recht en zette onder Padmos, 90 op de regel eronder: 80 — V. Gansen.

Toen zette hij er een streep onder, en onder die streep apart: 10. Achter die tien schreef hij een ringnummer, 81-1428305, en hij hoefde het niet op te zoeken.

Voor ze de brief uit de map haalde ging Siena Verwijs eerst met haar rug naar het water staan, in de hoek tussen het kaartverkoophokje en de reling, waar het papier stil bleef liggen op haar arm.

"Ik lees hem voor zoals hij er staat," zei ze. "Dan hoeft u mij niet op mijn woord te geloven."

"Lees maar," zei Woutrina. Ze had het schuifruitje open en de rol kaartjes in haar linkerhand, en ze draaide er met haar duim kaartjes af en legde die in haar schoot, tien, twintig.

"Geachte mevrouw Padmos. In verband met de voortgang van de werken aan de Krammersluizen en het sluiten van het laatste sluitgat in de Philipsdam is de datum van ingebruikname bijgesteld. Als nieuwe streefdatum wordt januari 1987 aangehouden."

De klep kwam omhoog met twee tikken van de lier en Geleyn hield hem halfhoog. "Welke januari," zei Hubregt. "Januari zevenentachtig."

"Dat zei ik." Hubregt stond met zijn pet in zijn nek en een duivin tegen zijn jas, haar kop in de holte van zijn hand. Hij had haar vanaf het hok meegebracht en hij zette haar niet neer.

"Dan de gevolgen voor de overzet." Siena legde haar vinger op de regel. "De veerdienst Anna Jacobapolder-Zijpe blijft tot nader bericht in de vaart. De dienstregeling blijft ongewijzigd gehandhaafd. Het terrein blijft tot de ontmanteling in beheer bij de dienst, waaronder de bebouwing: de kantine, en het duivenhok bij de slibbank mag blijven staan."

"Mag blijven staan," zei Hubregt.

"Ja."

"Dat is net het punt."

Siena keek op van het papier en toen naar de duivin, die haar snavel in de naad van zijn jas zette en er iets uit trok. "Het hok staat op het terrein van de dienst. Als het mocht blijven staan tot maart en het mag nu blijven staan tot januari, dan is dat elf maanden extra, kosteloos, en daar hoeft u niets voor te doen."

"Nee," zei Hubregt. "Daar hoef ik niets voor te doen."

Een bestelwagen van een loodgieter uit Oude-Tonge reed de dam op en stopte te vroeg. Geleyn stak zijn arm uit en liet hem met zijn hand komen tot bij de ketting, en daarachter kwam een tweede, met ladders op het dak die tegen de spanbanden ratelden. "Doorrijden. Tot bij de ketting, en dan je handrem."

"En er staat nog een regel over de huur," zei Siena.

"Die wist ik al," zei Woutrina.

"Dat kan niet, want die brief is van gisteren."

"Lees hem maar."

"De huurovereenkomst voor de kantine, die per 1 maart 1986 zou eindigen, wordt op dezelfde voorwaarden voortgezet tot de beëindiging van de veerdienst." Siena liet het blad zakken. "Dat betekent dat u niet opnieuw hoeft in te schrijven. Het loopt gewoon door."